

Kako sve ne nazivamo Hrvatsku domovinu? Jedan od naslova je i "Gospina Hrvatska". Mnoge su crkve njoj posvećene, prepuna svetišta osobito na blagdan Velike Gospe. "Dostojno je i pravedno ! "Protestantski dio europskog naroda ne prihvaća našu pobožnost, a mi bi u Europu.

Moglo bi se reći da je odanost Mariji između "previše i premalo". Od naslova "Božica i Velika Majka, Jungova "Marija je četvrta Božanska Osoba", do svođenja Marije na "običnu vjernicu", a "Evandjelje djetinjstva na mit." Tko umanjuje Marijin lik, umanjuje ženu u njezinom pozivu i veličini. Što mi možemo ponuditi Europi ? Gdje su plodovi ?

Marija je svoj život ugradila u spasenjski Božji plan. Preko nje je došao Spasitelj. Postala je "most između neba i zemlje, karika koja nedostaje". "Ona je prosula svijetom vječno Svijetlo, Isusa Krista Gospodina našega", kako molimo u predslavlju mise njoj na čast.

U njezinu liku Crkva prepoznaje Ženu navještenu u prapočecima, po Njoj smo i mi "sinovi i baštinici po Bogu".

Ona je puno toga: tip Crkve koja sluša, vjerom prihvaća Božju riječ, odaziva joj se voljom te "ona tijelom postaje".

Mi kažemo da Crkva u njezinu liku prepoznaje samu sebe.

Crkveni izričaji o Mariji: Bogorodica, Djevica, Bezgrešna, na nebo uznesena te Majka Crkve, Srce Crkve kako bi rekao papa Pio XII.

Drag nam je izraz "majka". Prepuni su ga zazivi, pjesme Njoj u čast.

Štujemo li je pravilno? Papa Pavao VI u dokumentu : "Marialis cultus"

Naglašava da štovanje treba biti: biblijsko, liturgijsko, ekumensko i antropološko.

Biblijski lik Marijin nam je ocrtan u Evanđeljima, poslanicama. Jednostavnost kojoj se nema i ne smije što dodati, preuveličati.

Liturgijska slavlje nisu uvijek, a trebala bi biti, lišena sladunjavih zaziva, molitava, pobožnosti. "Po Mariji k Isusu", rekli bi dobri naši stari.

Ekumenska vrijednost u štovanju Marije ne smije biti kamen spoticanja drugim kršćanskim crkvama. Marija nije Bog, a jeste Bogorodica. Ona je zagovornica milosti, ali nije izvor.

Bog preko nje djeluje. "Isus Krist jedini posrednik između Boga i ljudi". Obožavanje njezinih kipova, doticanje, ljubljenje, može prijeći u "fetišizam i praznovjerje".

Želim se osvrnuti na "antropološki vid štovanja".

Papa upozorava u glavi 34. da je "teško uklopiti sliku Djevice, kakva se ukazuje u nekim pobožnim knjigama i knjižicama u životne uvjete današnjeg društva, a posebno one suvremene žene"... Naglašavamo da patničko lice Kristovo trebalo prepoznati u licima patnika. Što je s Marijinim licem, licem žene? Tolike su pjesme, kipovi, slike, nastale na temu "Gospe žalosne". Što to ima Gospa od toga ako ne "suosjećamo sa ženama ovoga svijeta" ?

Kakav je položaj žene danas u svijetu, gdje je žena objekt u porno industriji, podcijenjena radnica, majka kojoj zakon dopušta usmrtniti dijete u sebi, djevojka koju mediji odmalena uče da je "provod i uživanje" jedino što vrijedi, starica koja postaje "tehnološki višak u obitelji" ?

Javlja se "ženski pokreti", kod nas i u svijetu, dižu svoj glas u zaštitu žena na postavkama koje se kose s kršćanskom nazorom na svijet i čovjeka. Što je s nama u Crkvi? Premalo naglašavamo da je žena dobila dostojanstvo i čast, čašćenjem Bogorodice. T. De Chardin vidi u ženi ljubav "veliku kozmičku snagu". "Djevica, Gospa najsavršenije je utjelovljenje toga on je pozdravlja kao "Biser Kozmosa, simbol božanske ljepote." Koliko je to daleko od onoga što se ženi dogodilo kroz povijest od biblijskih žena koje su imale "lice" do bezimernih srednjovjekovnih spaljenih kao da su "vještica", od davnih vremena kad su bile "objekt požude", u mnogoženstvu, do vremena kad se razmišljalo: "ima li žena dušu". Pobožnošću prema Mariji svaka žena dobiva "lice".

Marija ima tisuću lica. Svaki je narod prikazuje sebi sličnu na slikama i kipovima, svaki je na svom jeziku zove majkom. Čije lice ima Marija? Na satu književnosti kod pokojnog prof. Ivana Cesara iznenadio sam sve prisutne odgovorom: "Marija ima lice moje mame"! I sada u to vjerujem. Ona ima lice tvoje majke, sestre, redovnice prijateljice, žene.

Sada dolazi ono što me začuđuje, rastužuje. U prepunim svetištima cvjeta pobožnost prema Mariji, osobito u svibnju i listopadu. Niču društva molitelja obiteljske krunice. Uznemiruje činjenica da mnogi od "pobožnih molitelja" premalo drže do svojih žena, majki, snaha i svekrva, djevojaka i susjeda. U njima ne vide lice Marijino. Mariju je lako prepoznati u našim ženama, na njihovom životnom putu: od vjernosti Bogu, roditeljstvu, odgoju, na križnom putu njihove djece. Voljeti Mariju, mrziti, iskorištavati, zapuštati ženu, "od jedne do stote godine" nema smisla. Tu je raskorak koji se vidi. Kritike su opravdane. Besplodna pobožnost koja je sama sebi svrha. Nažalost!

Kad bi mi svećenici o tome češće propovijedali, a vjernici shvatili, Crkva bi bila još više "utočište" zlostavljanim ženama, obeščašćenim djevojkama, napuštenim staricama, izazov europskom čovjeku koji sve više gubi utrku s vremenom, ljudskošću i Bogom.

Ružno zvuči jedna talijanska izreka: "Ženi treba vjerovati samo tri stvari: kad ne jede da je jela, kad rodi da je bila noseća, kad umre da je bila bolesna". Nimalo ljudski, još manje kršćanski zar ne?

[dressup games](#)   [fight games](#)   [battle games](#)